

[Arnth Jensen.]

disse 8½ pct. falder de fire femtedele på indkomst og formue, og resten falder på faste skatter. Det vil altså sige, at den, der kun betaler indkomst- og formueskat til den fælleskommunale udligningsfond, yder af den del, som han har betalt, kun 6,8 pct. til amtskommunen. Lad os så tage det eksempel, at vi har en ejendomsbesidder med en indkomst på 5 000 kr. og så en mand uden ejendom med en indkomst på 5 000 kr., og se forholdet imellem dem. For ejendomsbesidderen med de 5 000 kr. drejer det sig vel om et almindeligt husmandssted, jeg vil antage, at der er en ca. 8 000 kr.s grundskyld, vi ser bort fra ejendomsskylden, og så vil det vise sig, at denne mand, hvis vi tager en grundskyldpromille på 14 — det er lavt i dag — i ren amtsskat skal give 112 kr., men han svarer også skat til udligningsfonden, og her skal han give 11 kr. 50 øre til amtet, d.v.s. at en sådan husmand har en amtsskattebyrde på 123 kr. 50 øre. Den anden mand, der kun har de 5 000 kr. at svare af til udligningsfonden, hans byrde til amtsbeskatningen bliver 7 kr. Jeg kan ikke se retfærdigheden i dette forhold. Men mere grelt bliver det, hvis vi kommer højere op og tager to indkomster på 15 000 kr. Den ene repræsenterer en gårdejer med en grundskyld på 30 000 kr. og en ejendomsskyld på 20 000 kr. Det vil da vise sig, når jeg regner på samme måde, at denne mand vil komme til at svare til amtsbeskatningen godt 600 kr., men den anden mand med sine 15 000 kr. i indtægt — ligesom han med ejendommen — kommer til at svare til amtskommunen ca. 33 kr. Jeg kan ikke få ind i mit hovede, at det skal være en retfærdig skattefordeling. Og mon man ikke alligevel, hvis man ville gøre sig den ulejlighed at gennemgå skatteudviklingen, som den har været, byrdefordelingen, som den har været, måtte indrømme, at der her er en uret, som man er nødt til at tænke lidt over? Hvis man virkelig vil tilstræbe så vidt retfærdighed som muligt, er der noget der at ændre.

Dertil kommer det, som jeg også nævnte sidste år, at i henhold til den kommunale valglov af 1933 har alle lige valget til amtsrådet, selvom de ikke engang igennem udligningsfonden yder en eneste øre til amtet. Og endvidere er der den forskel, at den ejendomsbesidder, f. eks. den husmand, der ikke har betalt sine kommunale faste ejendomsskatter, mister sin valget både til kommunen og til amtet, men den besidder af fast ejendom herinde i København, som ikke har betalt sin skat, bevarer sin valget. Der er i virkeligheden forskellige

ting, der er værd at overveje, og jeg tror, den højtærede minister skulle prøve også på dette område at se, om der ikke var en mulighed for at skabe noget mere lighed, end der er i øjeblikket. Såvidt jeg ved, er lighed jo også på regeringens program.

Alt i alt må jeg mene, at det praktiske liv har vist, at amtsbeskatningen, som den foregår nu, hvor den med ensidig vægt væsentlig kun rammer et vist udsnit af landets skatteydere, nu har nået en sådan højde, at en ændring virkelig må ske. Det er dette, vort forslag i meget, meget beskedent omfang tilsigter. Forslagets gennemførelse vil dog betyde et skridt frem mod større skattemæssig retfærdighed, og trods den højtærede ministers noget afvisende tale udtaler jeg alligevel håbet om, at man vil indse, at en vej fremad mod dette mål må findes under den kommende forhandling i det udvalg, som jeg agter at stille forslag om bliver nedsat.

Jeg må anbefale begge forslag, hvoraf det ene kun er en naturlig følge af det principielle forslag, til en meget velvillig og også en meget hurtig behandling.

Hauberg: Det er jo rigtigt, som det allerede er nævnt, at de forslag, vi har til behandling, er gengangere. Vi behandlede tilsvarende forslag i marts måned i forrige samling.

Den hensigt, det ærede medlem hr. Arnth Jensen vil opnå med forslagene, går jo ud på, at landejendomsbesidderne i amtskommunerne skal lettes i skat, og den lettelse, som man vil yde dem, vil man som byrde påføre andre borgere i amtet, bl. a. arbejdere og tjenestemænd. Det ærede medlem fremdrog her i dag nogle eksempler på det urimelige, som han fandt i amtsbeskatningen, og han nævnte, hvis jeg hørte rigtigt, at det var så grelt, at man fra alle sider måtte anerkende, at her var noget, der burde rettes. Det er i virkeligheden mærkeligt, hvis det ærede medlem har den opfattelse, for den uret, der nu er i forholdene, var i hvert fald også tilstede, dengang det ærede medlems parti selv havde magten. Og det er ejendommeligt, at man så ikke netop brugte lejligheden til at komme med forslaget, dengang man havde mulighed for at gennemføre det. Det gjorde man ikke, så det kan jo godt være, når alt tages i betragtning, at uretten ikke er så stor, som den tilsyneladende tager sig ud ved nævnelse af nogle bestemte tal.

Jeg skal senere nævne nogle andre tal, som måske giver et andet billede. Men deri synes jeg, at den højtærede indenrigsminister havde fuldt ret, at det er et stort prin-